

Olepšaj se, Ljubljana! (Risal M. Jama.)

Triglav.

(Zložil F. S. Finžgar.)

(Konec.)

XII. Pogrebci.

Poglej, poglej možé, Ki se vrsté Počasi s strme gore Ob prvem svitu zore!	Le glej, le glej možé Bolnó srcé! Zastonj gojiš veselje! Zastonj so tvoje želje!	Na licih se pozná Ti sled solzá! Ker noč si prebedela, Vso noč bridkó trpela.

Li méniš, da nazaj Se vrne kdaj, Po katerem koprnelo Ti je srcé veselo?	Prevenil se bo up Ti v grenki strup! Potrè ti lepo lice, Zažgè na svetu vice!

Prišli možje so k Rupnikovi koči,
Na tla so položili težko breme,
Obrisali si s čela vroči pót.
Iz kočé Miha jih je šel pozdravit
In voščít dobro jutro zgodnjim gostom.
„Od kod in kam je pot, prijatelj?
Bremena težka nosite s seboj?“
„Bremena težka, da nas Bog obvaruj!“
„Prijatelji, skrivnostno govorite.“
„Nesreča vselej se pové skrivnostno!“
„Kako? Nesrečo ste prinesli k nam?
Nesrečo nosite zavito v rjuhi?“
„Poglej!“ — In mož odgrne mrtvo truplo.

Za glavo se prijel je stari Miha
In glas zagnal je tak, da jok ni bil,
Ne smeh — le žalosti izraz nezmeren.
Tedaj še Mina prihití pogledat —
Pogled potrdi njeno grozno slutnjo —
Pred njo mrtev je ležal lepi Otmar.

Možjé spet dvignejo usodno breme,
Molčé je nesejo ob bistri vodi.
Vse tiho pri mrtvaškem je sprevodu:
Ni križa, da bi nesli ga pred truplom,
Ni luči, da svetila bi mu h grobu,
Zvonovi tožne pesmi ne pojó,
Nikdo ne joka solze po mrlíču.
Le žvenk derez zvení mu za pogrebom,
Le ptičje grlo poje smrtno pesem,
Le Bistrica solzice hladne joka —
Obvaruj dobri Bog nas take smrti!

* * *

Molčé je takrat Miha gnal na pašo,
Molčeča stala je pri ognju Mina.
Bolest, ki v srcu mladem jo je pekla,
Gorela bolj je kakor žarki plamen;
Beseda nepremišljena prišla
V spomin je takrat deklici nesrečni,
Beseda, ki ušla ji je iz ust,
Pregnala lovca — njeno srečo ž njim.
Kesanje grenko ji prevzame dušo: